

tion kan räkna med att få del av vinsterna utan att dela kostnader och risker.

Det är också hög tid att med allvar diskutera vår framtida säkerhetspolitik. Det stora tillfället att bidra till stabiliteten kan

snart ha flytt. Nu, när många tabun har brutits kanske man kan hoppas på en debatt som går på djupet av dessa frågor. Svensk Tidskrift vill bland annat med ett artikelblock i detta nummer bidra härtill.

Förbjuden frukt

Vid EG:s toppmöte i Birmingham härförleden bjöd den danske utrikesministern Uffe Elleman-Jensen sina EG-kollegor på Ingrid Marie – en äppelsort med alltför klena dimensioner för att få exporteras enligt tidigare EG-normer – under devisen "an apple a day keeps the commission away". En signal så god som någon om vad danskar tycker om detaljstyrningen inom EG.

Nå, detta är nu gott och väl. Att bekämpa onödiga regleringar är ett arbete värt allt stöd. Men det gäller inte bara på EG-nivå utan också på det nationella planet. Och därvidlag finns det all anledning att se upp så att man inte kastar ut barnet med badvattnet. "Barnet" denna gång i betydelsen den inre marknaden.

Toppmötets konkreta resultat blev den så kallade Birmingham-deklarationen, ett dokument som inte kan anklagas för någon högre grad av konkretion, men som ändå ger viss vägledning om hur medlemsländerna vill gå vidare med samarbetet. Det är mycket tal om att "respektera individella nationers historia, kultur och traditioner" och att ministerrådet ska använda sig av "den lättast tänkbara formen av lagstiftning, med maximal frihet för med-

lemsstaterna att avgöra hur de aktuella målen ska uppnås".

För den som är skeptisk till den europeiska unionen och till Maastricht må detta låta som ljuv musik. Och om dokumentet kommer att kunna användas för att bekämpa dumheter som "65 mm"-gränser för äpplen och förbud mot whisky med mindre än 40 procents alkoholhalt, så är det utmärkt.

Men det är inte utan att vissa av deklARATIONENS undertecknare kan misstänkas för slemmare motiv än så. Studerar man genomförandet av den inre marknaden är det lätt att i denna komplicerade utveckling urskilja ett mönster där kommissionen för en närmast heroisk och ibland ganska ojämn liberal kamp mot mer eller mindre konservativa medlemsstater som alltför ofta enbart tycks vara ute efter att slå vakt om sina egna regler, skydda sina egna länders företag, och göra allt för att hindra konkurrens utifrån.

I det sammanhanget är det värt att påminna om den förändrade strategi som EG-kommissionens vitbok 1985 innebar när det gäller harmoniseringen. Istället för att försöka utkämpa en omöjlig strid för att på alla områden ersätta de natio-

nella reglerna med en EG-regel, valde rådet på kommissionens initiativ att gå vägen över "ömsesidigt erkännande". Dvs det som är godkänt i ett medlemsland får också säljas i ett annat, en princip som fick sitt mest berömda uttryck i "Cassis de Dijon"-domen. Och harmoniseringens uppgift blev istället att lägga det regelgolv som gjorde ett ömsesidigt erkännande acceptabelt för alla medlemsländer.

Visst kan och ska man ha synpunkter på hur också denna mildare harmonisering utformas — och om den alls behövs(!) — men man kan inte bortse från syftet, och definitivt inte från det faktum att den nya strategin varit ytterligt framgångsrik när det gäller att förverkliga visionen om en, gemensam och hyggligt fri marknad. Det arbetet är inte avslutat i och med den

1/1 1993, utan en hel del viktiga ting återstår. Och framförallt finns det all anledning att slå vakt om det goda som hittills uppnåtts.

Vad som verkligen blir utfallet av Birmingham-deklarationen och det hastigt påkomna intresset för närhet och subsidiaritet får framtiden utvisa. Eller som John Major uttryckte det i Birmingham: "the proof of the pudding is in the eating". Men nog vore det synd om en begriplig rörelse mot alltför långt driven centralisering får legitimera en ökande protektionistisk "tribalism" (som t ex kom till uttryck i den brittiska striden om olönsamma kolgruvor) och tas till intäkt för att bromsa integrationen av EG-medlemmarnas ekonomier.